

ΠΑΟΚ : Η μεγαλύτερη ομάδα στον κόσμο

Μπορεί να μοιάζει με ανέκδοτο αλλά έτσι προπαγανδίζει η ΠΑΕ ΠΑΟΚ την συμμετοχή στην αύξηση του μετοχικού κεφαλαίου.

Είπαμε ότι ο ΠΑΟΚ είναι ιδέα αλλά όχι και η μεγαλύτερη στον κόσμο! Λίγο μετριοφροσύνη δεν θα έβλαπτε. Ειδικά φέτος που τερμάτισε τέταρτος στο κανονικό πρωτάθλημα και μάλιστα τέσσερις βαθμούς πίσω από τον ΑΡΗ.

Τόσα εκατομμύρια, τόση φασαρία για το τίποτα. Και ούτε κουβέντα πλέον για διαιτησίες, για Κράτος των Αθηνών και αδικίες.

Χρόνια τώρα ο ΠΑΟΚ είχε καπαρωμένη την 4η και 5η θέση με πολύ μικρότερους παράγοντες και πολύ μικρότερο μπάτζετ. Δεν χρειάζονταν τα εκατομμύρια του Σαββίδη για να το πετύχει. Η διαφορά ανάμεσα στο τότε και το τώρα είναι ότι τότε ήταν εκτός κατεστημένου ενώ τώρα είναι εντός. (έχει φθάσει με την ΑΕΚ να ελέγχει και την ΕΠΟ). Και ως εκ τούτου δεν μπορεί ο φίλαθλος του ΠΑΟΚ να προφασιστεί ότι του φταίνει οι άλλοι. Να το παίξει κυνηγημένος και αδικημένος (σαν την αριστερά). Για πρώτη φορά είναι στο κλάμπ των ισχυρών. Και είναι χαμένος. Και δεν μπορεί να τα βάλει ούτε με τον πρόεδρο ούτε με τον προπονητή που τον

θεωρεί δικό του παιδί. Και πώς θα εκτονωθεί πώς θα ξεσπάσει; Βρίζοντας μόνο τους παίχτες;

Για τον οπαδό του ΠΑΟΚ που γνωρίζουμε τόσα χρόνια, πως σκέφτεται και πώς αντιδρά, την ψυχολογία του και τον μελοδραματισμό του, τα πράγματα είναι πολύ δύσκολα. Για πρώτη φορά είναι αντιμέτωπος με μια κατάσταση που αδυνατεί να την αντιμετωπίσει.

Θα μπορούσε βέβαια να αλλάξει ο ίδιος. Να αρχίσει να βλέπει τα πράγματα με λιγότερο συναίσθημα και περισσότερο με ποδοσφαιρικούς όρους. Να αφήσει τις κλάψες και τις γκρίνιες και να μιλήσει για μπάλα. Θα μπορέσει να το κάνει; Πολύ δύσκολα αν κρίνουμε από την κοινωνική προέλευση των περισσότερων φιλάθλων του ΠΑΟΚ και κύρια από την ποδοσφαιρική κουλτούρα που έχουν αποκτήσει όλα τα προηγούμενα χρόνια.

Το πιο πιθανό τελικά είναι ο κόσμος του ΠΑΟΚ να κρατήσει χαμηλούς τόνους, να μην εκδηλώσει ανοιχτά την δυσαρέσκειά του, ελπίζοντα πως πρόκειται για κάτι προσωρινό που θα διορθωθεί με την νέα σαιζόν. Ο θεός του ΠΑΟΚ είναι μεγάλος, μπορεί κάτι να κάνει για αυτό.

Μήλιος Χρήστος

Οι πολιτικές μας ευχές για το 2018

Ας ευχηθούμε τον καινούργιο χρόνο να υπάρξουν πολιτικοί που θα απευθύνονται στην λογική κι όχι στο θυμικό των Ελλήνων.

Πολιτικοί που θα αποφεύγουν τις φραστικές υπερβολές και την δημαγωγία, που πάντα συνδέθηκαν στην πρόσφατη πολιτική μας ιστορία με έναν εκ των υστέρων «κυνικό ρεαλισμό» (ή τον

διεθνοποιημένο όρο της κωλοτούμπας).

Έτσι μόνο:

- Θα μπει τέλος στον κληρονομημένο Παπανδρεϊσμό και τα παράγωγά του (Τσίπρας κλπ).
- Θα αναμορφωθεί ουσιαστικά το πολιτικό σύστημα
- Θα εξευρωπαϊσθούν τα πολιτικά μας ήθη
- Θα πάψουμε να αναζητούμε χαρισματικούς ηγέτες που να μας βγάλουν από το αδιέξοδο και να καλλιεργούμε μεσσιανικές αντιλήψεις για το μέλλον της χώρας.

Ας ευχηθούμε κάποτε στη χώρα του ανορθολογισμού και της ασυνέπειας να πρυτανεύσει το πνεύμα της λογικής και της σύνεσης. Είναι το στοίχημα από το οποίο θα κριθεί η ποιότητα της δημοκρατίας, η θεσμική της διασφάλιση, και η υπεύθυνη ή όχι διαχείριση των προβλημάτων.

Οι σύγχρονες δημοκρατίες έχουν ανάγκη από καλά οργανωμένους και εκλογικευμένους θεσμούς κι όχι χαρισματικούς και συχνά αλλοπρόσαλλους πολιτικούς.

Η σύνταξη του ΠΟΚΕΘΕ

Λίγο πριν την δεύτερη αναμέτρηση για την Κεντροαριστερά

Πολύ καλό, για να βγει αληθινό.

Και μάλιστα με την πρώτη.

Η ευνοϊκότερη για την πορεία του εγχειρήματος εξέλιξη, η εκλογή Καμίνη, δεν προέκυψε. ΔΥΣΤΥΧΩΣ.

Αντίθετα «κάθισε» η πλέον απογοητευτική εκδοχή. Φώφη εναντίον Ανδρουλάκη...

Εκ πρώτης όψεως, συρρίκνωση και μινιμάρισμα μιας επαγγελίας που δημιούργησε προσδοκίες..

Είναι όμως ικανή, η πρόσκαιρη αυτή κυριάρχηση του Παλιού (ΠΑΣΟΚ εναντίον ΠΑΣΟΚ) να ακυρώσει το επιτακτικό των καιρών αίτημα για ανανέωση του πολιτικού σκηνικού, και να ανακόψει την όποια δυναμική γύρω από αυτό το αίτημα;

Και από την άλλη, είναι ικανή η «ενός ανδρός» εκλογή να εγγυηθεί και να διασφαλίσει την επιτυχία του εγχειρήματος καθ' αυτή;..

Η διαδικασία της συγκρότησης του χώρου θα κινηθεί μάλλον πολύ πιο πολύπλοκα και βασανιστικά.

Θα απαιτηθεί στενή παρακολούθηση. Εκ του σύνεγγυς.

Και ίσως εκ των έσω...

Σοφία Μποϊδίδου

Ο Μπελογιάννης, το κομμουνιστικό φαινόμενο και η Δημοκρατία

Ο Μπελογιάννης υπήρξε ένα από τα πιο εμβληματικά πρόσωπα της κομμουνιστικής αριστεράς στην Ελλάδα. Εκπροσώπησε με τον πιο ιδανικό τρόπο τα πιστεύω και τις αρχές της κομμουνιστικής ιδεολογίας. Από αυτή την άποψη είναι επόμενο να τιμάται η μνήμη του και πολύ κατανοητό και σεβαστό να διαμορφώνεται ένας εκθεσιακός χώρος στην γενέτειρά του. Οι κομμουνιστές της Ελλάδας έχουν κάθε λόγο να τιμούν τις μεγάλες φυσιογνωμίες που σημάδεψαν την μακρόχρονη ιστορία τους.

Ωστόσο πρέπει να παραδεχτούμε ότι το κομμουνιστικό φαινόμενο, που κυριάρχησε στις πολιτικές εξελίξεις του 20ου αιώνα σε όλη την Ευρώπη, ανήκει πλέον στο παρελθόν. Ο κομμουνισμός για τον οποίο αγωνίσθηκε ο Μπελογιάννης δεν υπάρχει. Δεν υπάρχει πρώτα από όλα σαν ιδεολογικό κίνημα. Έχει εκπνεύσει. Μπορεί να

υπάρχουν ακόμα κάποια κομμουνιστικά κόμματα, σαν θεματοφύλακες μιας παράδοσης, αλλά τίποτα περισσότερο. Το κομμουνιστικό κίνημα, σαν ένα ιδεολογικό κίνημα που αγκάλιασε εκατομμύρια ανθρώπους, είχε τα δικά του πιστεύω και τις δικές του αρχές. Οι κομμουνιστές είχαν συγκεκριμένη φυσιογνωμία, ηθική και δεοντολογία. Είχαν βαθιά συνείδηση της αποστολής και του χρέους, ανυποχώρητη στάση απέναντι στον αντίπαλο, όποιο κι αν ήταν το τίμημα. Η αυτοθυσία και ο θάνατος περιλαμβάνονταν στο τίμημα, η ζωή τους όλη ήταν αφιερωμένη στην υπηρεσία του κομμουνιστικού ιδανικού. Αποδέχονταν απόλυτα την ιεραρχημένη πειθαρχία που συχνά οδηγούσε σε οδυνηρές αλλά αποδεκτές αλλοτριώσεις, που αντισταθμίζονταν από την αίσθηση ή την αυταπάτη ότι έτσι υπηρετούνταν αποτελεσματικότερα ο μεγάλος αγώνας. Υπήρχε αφοσίωση στην συλλογική προσπάθεια και υπήρχε μια ιδιαίτερη αίσθηση της τιμής και της αξιοπρέπειας. Υπήρχε ένα ολόκληρο σύστημα απαράβατων αρχών και προκαθορισμένων συμπεριφορών. Όλα αυτά υπαγόρευαν την στάση του Μπελογιάννη και της ηγεσίας του ΚΚΕ αλλά και την στάση του Πλουμπίδη. Όλα όσα συνέβησαν από την σύλληψη του Μπελογιάννη ως την εκτέλεσή του και την εκτέλεση Πλουμπίδη, κοντά δηλ. τρία- τέσσερα χρόνια, αποκρυπτογραφούν πλήρως το πλέγμα των αυστηρών δογμάτων και κανόνων που ρύθμιζαν την ζωή των κομμουνιστών. Ακόμα αποκαλύπτουν το ασύμβατο ανάμεσα στην ιδεολογική ταυτότητα του κομμουνιστικού κινήματος και την πολιτική εκλογίκευση που υπαγόρευαν οι μεταπολεμικές συνθήκες. Αυτό το ασύμβατο είναι που οδηγεί σε απλουστευμένες συχνά αναφορές, σε πολιτικά λάθη (της ηγεσίας πάντα).

Οι όροι αναφοράς στον κομμουνιστικό χώρο και στην ιστορία του πρέπει να τροποποιηθούν ριζικά στις μέρες μας. Η ιστορία πρέπει να αποδοθεί στις πραγματικές της διαστάσεις που είναι διαφορετικές από αυτές που έχει καταγράψει η μέχρι τώρα ιστοριογραφία. Πρέπει να ξαναδούμε τα γεγονότα, να ξεφύγουμε από τις παραδοσιακές προσεγγίσεις. Να αφήσουμε τους κατατρεγμούς και τις διώξεις, από τη μια, και τις θεωρίες για τα συνεχόμενα λάθη της ηγεσίας από την άλλη. Όλη η μέχρι τώρα

ιστοριογραφία αλλά και η τέχνη (λογοτεχνία , κινηματογράφος) κινήθηκε συμβατικά σε αυτά τα δύο επίπεδα. Ελάχιστα εντρύφησαν στην κατανόηση του κομμουνιστικού φαινομένου, στην ιδεολογική και πολιτική του συγκρότηση. Το απλοϊκό σχήμα των αγνών αγωνιστών από την μια και των λαθών που διέπραττε συνεχώς η ηγεσία από την άλλη έχει καταλήξει να αποτελεί το ερμηνευτικό σχήμα για όλη την ιστορία της Ελλάδας ακόμα και για τις τρέχουσες εξελίξεις. Τέτοιες μεγάλες συνέπειες είχε η συνεχής επανάληψή του. Έγινε το εθνικό ιστοριογραφικό μας κλισέ(για πάσα περίοδο και εποχή).

Τελευταία επιχειρείται και μια ανθρωποκεντρική (και ανθρωπιστική) προσέγγιση της περιόδου του εμφυλίου με ταινίες, θεατρικά έργα, και λογοτεχνικά βιβλία (με πρώτο διδάξαντα εδώ, πριν πολλά χρόνια, τον Καζαντζάκη με τους «Αδερφοφάδες») που πέρα από την εγκατάλειψη μιας μονομέρειας στην αφήγηση των γεγονότων (αρχίζει δηλ να λαμβάνεται υπ' όψιν και η άλλη πλευρά) ιστοριογραφικά προσφέρει πολύ λίγα πράγματα χωρίς να υποτιμούμε την αναγκαία συνεισφορά της στην αποκατάσταση της αλήθειας.

Το κομμουνιστικό κίνημα είχε και μια συγκεκριμένη τοποθέτηση για την δημοκρατία. Για τους κομμουνιστές η αστική δημοκρατία ισοδυναμούσε με μια δικτατορία της αστικής τάξης. Κοινοβούλια, δικαιοσύνη, τύπος, μη κομμουνιστικά κόμματα, όλα αυτά υπηρετούσαν τα συμφέροντα της αστικής τάξης.

Ο Μπελογιάννης κι όλοι οι κομμουνιστές της γενιάς του αγωνίζονταν για λαοκρατία ή πιο συγκεκριμένα για την δικτατορία του προλεταριάτου. Για ένα σύστημα εξουσίας που επικράτησε σε όλη την ανατολική Ευρώπη. Ένα απόλυτα ανελεύθερο καθεστώς χωρίς στοιχειώδη ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες.

Σήμερα η δημοκρατία είναι ταυτισμένη με τον πλουραλισμό και την ελευθερία της έκφρασης, με τον πολυκομματισμό και τον κοινοβουλευτισμό, με την ελευθερία του τύπου και συνολικά των μέσων επικοινωνίας. Το να αποκαλούμε τον Μπελογιάννη αγωνιστή της Δημοκρατίας πάει πολύ. Ποιας δημοκρατίας; Πρέπει να έχουμε συναίσθηση και επίγνωση των όσων λέμε και εννοούμε. Τι σχέση είχε ο άνθρωπος με την δημοκρατία.

Κάνε παζάρι..... (πολιτικό)

Η περίφημη εκπομπή της Ντορέτας Παπαδημητρίου στον ΣΚΑΙ είναι πολύ πιθανόν να αποτελεί μεταφορά κάποιας πετυχημένης ξένης παραγωγής. Υποθέτω. Θα μπορούσε όμως με πολύ γνώση και φαντασία να συνιστά μια μεταφορά της λειτουργίας του Ελληνικού πολιτικού συστήματος, στο οποίο όντως παίρνει μέρος καθημερινά ένα ατέλειωτο και διαρκές παζάρι. Είναι αυτό που αλλιώς λέγεται διαπλοκή, συναλλαγή κλπ.

Στην θέση της Ντορέτας (που μοιράζει δώρα) βρίσκεται πάντα ο εκάστοτε ισχυρός παράγοντας της πολιτικής ζωής (ο πρωθυπουργός άς πούμε ή το κυβερνητικό κόμμα). Στην θέση του κοινού βρίσκεται όλο το πολιτικό προσωπικό, πλήθος κοινωνικές και τοπικές συντεχνίες, οικονομικοί και πολιτειακοί παράγοντες, κόμματα, εκκλησίες, κρατικοί θεσμοί κλπ κλπ.

Το πολιτικό παζάρι διαφέρει από το αντίστοιχο τηλεοπτικό σε δύο σημαντικά σημεία:

Πρώτον δεν γίνεται δημόσια δηλ. ανοιχτά. Γίνεται μυστικά, μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας, με συμφωνίες «κάτω από το τραπέζι» που μπορεί να μην τις μάθουμε ποτέ.

Δεύτερον είναι εντελώς διαφορετικά τα «δώρα». Δεν πρόκειται για οικιακές συσκευές, κινητά, ταξίδια και λίγα χρήματα. Στο πολιτικό παζάρι μοιράζονται υπουργεία, θεσμοί, Βατοπέδια, βοσκοτόπια, τηλεοπτικές άδειες, προμήθειες, εξοπλιστικά προγράμματα, δημόσια έργα, προνόμια συντεχνιών, θέσεις συμβούλων, μετακλητών, συμβασιούχων κλπ. κλπ.

Το παιχνίδι είναι πολύ χοντρό και τα δώρα μεγάλα, και δεν κερδίζει κανείς απλά επιλέγοντας την τυχερή κουρτίνα. Χρειάζεται να κάνει αγώνα και να προσφέρει τα ανάλογα ανταλλάγματα. Να κάνει παζάρι με πολύ πιο σκληρούς όρους. Το

παιχνίδι από τη φύση του είναι πολύ πιο ενδιαφέρον και φθάνει πολλές φορές να είναι παιχνίδι ζωής και θανάτου. Υπάρχουν και σε αυτό χαμένοι και κερδισμένοι αλλά το παζάρι μέσα από το οποίο κερδίζει κανείς ή χάνει είναι πολύ δύσκολο να αποκαλυφθεί. Παρεμβάλλονται και τα πολιτικά ή ιδεολογικά κριτήρια και μπερδεύουν τα πράγματα. Αποδίδονται προθέσεις σε πρόσωπα τις οποίες δεν είχαν ποτέ. Σε ανώτερες φιλοδοξίες και επιδιώξεις που δήθεν θέλησαν να υπηρετήσουν. Και έτσι συχνά το παζάρι συγκαλύπτεται και μαζί η πεζότητα και η ιδιοτέλεια της πολιτικής. Της πολιτικής που κυριαρχεί και δεσπόζει σήμερα. Γιατί υπάρχει και η άλλη πολιτική που υπακούει σε γενικότερους σκοπούς και επιδιώξεις και η συναρπαστικότητά της βρίσκεται τόσο στη σύλληψη και την διαμόρφωσή της όσο και στην υλοποίησή της. Η πολιτική λοιπόν σαν παζάρι και η πολιτική αυτή καθ'αυτή. Η συντριπτική πλειοψηφία του πολιτικού προσωπικού «κάνει παζάρι». Είναι αφοσιωμένη στο παιχνίδι. Είτε χάνει είτε κερδίζει. Με αυτό τον τρόπο συνεχίζει να αναπαράγεται και να διαιωνίζεται ένα από τα πιο χαρακτηριστικά γνωρίσματα του πολιτικού μας συστήματος.

Χ. Μ.

Όταν πάντα φταίνε οι άλλοι

Σαράντα χρόνια μετά η Ελληνική κοινωνία παραμένει αμετακίνητα αντι-δυτική. Τώρα όμως είναι περισσότερο αντι-Ευρωπαϊκή και αντι-Γερμανική και ελάχιστα έως καθόλου αντι-Αμερικανική.

Ο Αντι-Αμερικανισμός, τα τελευταία χρόνια της κρίσης, είναι σε μεγάλη ύφεση.

Εχει αλλάξει όλη η «Εθνική αφήγηση».

Τώρα μας φταίνε τα μνημόνια και οι τοκογλύφοι Ευρωπαίοι δανειστές (κι όχι οι Αμερικανοί). Οι οποίοι στον επιθετικό αντι-Ευρωπαϊσμό μας μπορεί νάναι ακόμα και σύμμαχοι.

Σε άνοδο το κίνημα της δραχμής

Είναι η μετεξέλιξη του αντι-μνημονιακού. Πρόκειται για μια σημαντική μετατόπιση που αλλάζει τα ιδεολογικά και πολιτικά δεδομένα στον χώρο των εγχώριων αντι-Ευρωπαϊκών δυνάμεων. Η αντίθεση πλέον δεν εκδηλώνεται κύρια απέναντι στα μνημόνια αλλά απέναντι στο Ευρώ.

Ο «ευνουχισμός» του αντι-μνημονιακού από τον ΣΥΡΙΖΑ, η παράταση της κρίσης και οι συντελούμενες διεθνείς και Ευρωπαϊκές ανακατατάξεις, ωθούν τα πράγματα και στην Ελλάδα προς νέες κατευθύνσεις. Η γενικευμένη δυσαρέσκεια πού παραμένει πάντα επίκαιρη μετεξελίσσεται συνεχώς. Παίρνει νέες μορφές. Επικεντρώνεται τώρα κύρια στο νόμισμα. Προσαρμόζεται στα νέα Ευρωπαϊκά δεδομένα και προσεγγίζει τον ανερχόμενο Ευρωπαϊκό εθνολαϊκισμό που έχει σαν βασικό του αίτημα την αποδέσμευση από το Ευρώ.

Το νόμισμα, το κάθε νόμισμα, όπως έχουμε γράψει, δεν είναι απλά ένα μέσο συναλλαγής. Το νόμισμα είναι ένα από τα στοιχεία που δημιουργούν μια συλλογική ταυτότητα. Το Ευρώ δεν είναι απλά ένα νόμισμα. Εκφράζει το Ευρωπαϊκό πνεύμα, την ιδέα της Ευρώπης. Αντίστοιχα η λίρα Αγγλίας και η δραχμή εκφράζουν εθνικά συναισθήματα και εκπροσωπούν μιαν εθνική ταυτότητα. Γι' αυτό όλοι οι εθνικισμοί επιμένουν στο εθνικό νόμισμα. Αποτελεί το στοιχείο της αυτοαναγνώρισής τους.

Η έξοδος από το Ευρώ αποτελεί σήμερα την σημαία του αντι-Ευρωπαϊσμού στις χώρες της Ευρωζώνης. Είναι το σημείο όπου συναντώνται τα δύο άκρα, η άκρα δεξιά με την άκρα αριστερά. Με ανομολόγητο κοινό στόχο την επιδίωξη μιας νομισματικής αποσταθεροποίησης και κρίσης στην Ευρώπη.

Τα υψηλά ποσοστά αποδοχής του Ευρώ στην Ελλάδα της τάξης του 70 και 80% αποτελούν πλέον παρελθόν. Γεγονός που καθιστά ένα πιθανό δημοψήφισμα για το Ευρώ πολύ παρακινδυνευμένο (με δεδομένες τις ανεξέλεγκτες δυναμικές που συχνά εκδηλώνονται σε όλα τα δημοψηφίσματα). Η Ελλάδα της δραχμής, χωρίς ακόμα να αποτελεί πλειοψηφικό ρεύμα, κερδίζει έδαφος. Κι αυτό συνιστά οπωσδήποτε μια αρνητική εξέλιξη.

Αυτή την εξέλιξη θα προσπαθήσει σίγουρα να εκμεταλλευθεί όλο το γνωστό (αριστερό και δεξιό) αντιμνημονιακό μπλόκ δυνάμεων. Ήδη προχωρούν σε πολιτικές αναπροσαρμογές όλοι οι χώροι προτάσσοντας το ζήτημα της δραχμής στη θέση του μνημονίου. Το GREXIT σαν στόχος και επιδίωξη αποκτά ολοένα περισσότερους οπαδούς εντός της Ελλάδας (δεν είναι μόνος του ο Σόϊμπλε).

Αυτό βέβαια καθ' αυτό το κίνημα της δραχμής δεν είναι επικίνδυνο ακόμα, με τα σημερινά δεδομένα. Ούτε μπορεί πολιτικά να εκπροσωπηθεί μέσα από τους υπάρχοντες πολιτικούς σχηματισμούς. Μπορεί όμως να γίνει επικίνδυνο με την παράταση της κρίσης και την αξιοποίησή του στην πορεία από εθνολαϊκές –τυχοδιωχτικές πολιτικές.

Χρήστος Μήλιος

Σχόλιο

Αυτός που δεν μασάει τα λόγια του ποτέ.

Μια αναφορά στον Άκη

Ένας «εκ των εμπλεκομένων»
και εξιλαστήριο θύμα ταυτόχρονα

·
·
·
*«Η κομπραδόρική ζωή έχει πολλά μεράκια
μα σαν θα μπεις στη φυλακή σου γίνονται φαρμάκια»
(παλιό ρεμπέτικο)*

Η πορεία του, σαν «ιστορικού στελέχους του ΠΑΣΟΚ», ανακόπηκε απότομα με την δημοσιοποίηση μιας πανάκριβης γαμήλιας τελετής στο Παρίσι. Όλα ξεκίνησαν από εκεί. Μέχρι τότε ο Άκης ήταν ταυτισμένος με το ΠΑΣΟΚ. Από κει και πέρα όλα άρχισαν να αλλάζουν.

Στην Ελληνική κοινή γνώμη σχηματίσθηκε ξαφνικά η εικόνα ενός πολιτικού που είχε πλουτίσει μέσα από την πολιτική. Καθόλου σπάνιο φαινόμενο στην Ελλάδα που όμως και αυτό έχει τα όριά του, τα οποία ο Άκης, χωρίς να το αντιληφθεί, τα είχε ξεπεράσει.

Από κει και πέρα όλα όσα ακολούθησαν ήρθαν να επιβεβαιώσουν το μη αναστρέψιμο της πορείας του πολιτικού του θανάτου (η απώλεια της βουλευτικής έδρας, η απομόνωση του στο ΠΑΣΟΚ, το κόψιμο από τα μίντια και τέλος η διαγραφή του).

Η συνεχής πολιτική του αποδυνάμωση συνέβαλε στο να ανοίξει ο

δρόμος για να βρεθεί, αργά ή γρήγορα, αντιμέτωπος και με επίσημες ποινικές κατηγορίες καθώς οι απόπειρες από-ενοχοποίησης του πολιτικού συστήματος, που βρίσκονταν σε εξέλιξη, (με κοινωνική απαίτηση), εκείνη την περίοδο, ήταν φανερό ότι θα κατέληγαν κάποτε στην καταδίκη κάποιων πολιτικών προσώπων. Ανάμεσα σε αυτά συνέβη να είναι και ο Άκης.

Σε ένα πράγμα προκαταβολικά έχει δίκαιο. Στο ότι είναι άδικο εντελώς να σηκώνει τον σταυρό του μαρτυρίου μόνος του. Αλλά κι αυτό θα μπορούσε να το αντιμετωπίσει με γενναιόδωρο τρόπο ως αναγκαία θυσία στο βωμό της από-ενοχοποίησης ενός συστήματος του οποίου υπήρξε αυθεντικός στυλοβάτης και εκπρόσωπος.

Για τον Τσοχατζόπουλο μπορούμε να πούμε πολλά. Ποιος δεν θυμάται τον πρωταγωνιστικό του ρόλο στις εσωκομματικές εξελίξεις του ΠΑΣΟΚ. Μέλος της περίφημης τρόικας, (Λαλιώτης, Γεννηματάς, Τσοχατζόπουλος), διαχειρίστηκε, εν ονόματι του Α. Παπανδρέου, όλες τις κομματικές υποθέσεις, μέχρι την περίοδο Σημίτη (κοντά είκοσι χρόνια).

Ο Άκης είναι αυτός που συνέβαλε τα μέγιστα στην συγκρότηση, αυτού που λέμε, «κομματικού μηχανισμού» του ΠΑΣΟΚ, την μετατροπή του ΠΑΣΟΚ σε ένα αρχηγικό κόμμα με αυστηρές προδιαγραφές και αποκλεισμό κάθε αμφισβήτησης. Κι αυτό έγινε δυνατό χάρις στις μεθοδεύσεις της Πασοκικής τρόικας, την πολιτική ανεπάρκεια των συνιστωσών που διεκδικούσαν κεντρικό πολιτικό ρόλο αλλά και την υποχώρηση κύρια του μεταπολιτευτικού ριζοσπαστισμού. Στην μετα-Παπανδρεϊκή περίοδο ο Τσοχατζόπουλος βρέθηκε να διεκδικεί την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, με κύριο αντίπαλο τον Σημίτη που διέθετε ελάχιστη επιρροή στη κομματική βάση αλλά έμελλε να υπερισχύσει, σε εκείνη τη φάση, χάρις στα ισχυρά εξουσιαστικά αντανεκλαστικά των μελών του ΠΑΣΟΚ. Ένα από τα ενδιαφέροντα στοιχεία εκείνης της αναμέτρησης υπήρξε η ομάδα των στελεχών που οργάνωσαν την υποψηφιότητα Τσοχατζόπουλου. Δεν είναι καιρός να αναφερόμαστε σε ονόματα και να ξύνουμε παλιές πληγές. Είναι πάντως αυτοί που πίστεψαν όσο κανένας άλλος στην υποψηφιότητα

Τσοχατζόπουλου την στιγμή που αυτή δεν είχε την παραμικρή αποδοχή από την Ελληνική κοινωνία (εξ'ού και ο λόγος για εξουσιαστικά αντανакλαστικά που επέδειξε η οργάνωση του ΠΑΣΟΚ κλπ. κλπ.)

Για τον Άκη τα πράγματα, μετά την αποτυχία του να αναλάβει την αρχηγία, έπαιρναν μια άλλη τροπή, καθαρά προσωπική. Το πρότυπο υπήρχε. Δεν χρειάστηκε να το ψάξει. Ήταν το πρότυπο ζωής του μέντορά του, του Α. Παπανδρέου και υπήρχε όλη η προσήλωση και η ευχέρεια να το ακολουθήσει. Και αυτό έκανε.

Η πρωθυπουργία Σημίτη, (όπως και Καραμανλή αργότερα) προσφέρονταν για «χρυσές δουλειές» στο δημόσιο. Και οι δύο ήταν υπεράνω τέτοιων ζητημάτων. Ασχολούνταν με την πολιτική «αφ' υψηλού». Γεγονός που άφηνε όλα τα περιθώρια για ρεμούλες στο Κράτος (ακόμα και στο στενό τους περιβάλλον).

Η κατάληξη της δικαστικής περιπέτειας στην οποία οδηγήθηκε ο Άκης σήμανε την πολύχρονη φυλάκισή-του, που ήταν επόμενο σε αυτή την ηλικία να επιδεινώσει δραματικά την υγεία του.

Δεν γνωρίζουμε τι θα γίνει από δω και πέρα, ποια θα είναι η μεταχείρισή του από τις αρχές. Πάντως αδυνατούμε ακόμα να καταλάβουμε την υπερασπιστική γραμμή που υιοθέτησε στην διάρκεια της δίκης και που συνεχίζει να τηρεί και σήμερα. Ότι δηλ. υπήρξε θύμα πλεκτάνης.

Ένας τέτοιος ισχυρισμός δεν περνά με τίποτα στην κοινωνία (πολύ περισσότερο στους δικαστές). Πως θα πετύχει την αποφυλάκισή του; Πέρα από ανθρωπιστικό το πρόβλημά του είναι και πολιτικό. Και άρα δύσκολα επιλύσιμο. Σαν πολιτικός που υπήρξε πρέπει να το γνωρίζει.

Από την μεριά μας, με ανάμικτα είναι γεγονός αισθήματα, θα θέλαμε να του ευχηθούμε, (αντί σιωπής), να πετύχει την δικαιούμενη περίθαλψη ή ακόμα και την με όρους αποφυλάκισή του.

Επιμένουμε όμως στην ενοχή του. Υπήρξε πρωταγωνιστής μιας μεγάλης απάτης σε βάρος του Δημοσίου και εξιλαστήριο θύμα μαζί. Χωρίς το δεύτερο να αναιρεί το πρώτο, που είναι και η ουσία της όλης υπόθεσης.

Δύο σχόλια με αφορμή τον θάνατο του Κάστρο.

Θα λυθεί το επόμενο διάστημα.

Είναι θέμα συλλογικής εμπειρίας

Η κατάρριψη του κομμουνιστικού μύθου έχει συντελεσθεί εδώ και πολλά χρόνια σε όλον τον Δυτικό και Ανατολικό κόσμο. Είναι κάτι που έγινε με ιστορικο-εμπειρικούς όρους. Ο κομμουνισμός δεν ξεπεράσθηκε θεωρητικοπολιτικά στο επίπεδο των κοινωνιών, αλλά μέσα από μια τραυματική εμπειρία. Την οποία άλλες κοινωνίες την βίωσαν αυτή καθαυτή κι άλλες την εισέπραξαν ως οικεία εμπειρία, σαν κάτι που τις αφορούσε άμεσα.

Δεν υπάρχουν πουθενά πλέον αξιόλογα Κ.Κ. στην Ευρώπη και οι όποιες διάσπαρτες αριστερές ομάδες παρόλο που συνενώνονται πολιτικά, εγκαταλείποντας τις ιδεολογικές τους διαφορές, αδυνατούν να έχουν μίαν αξιοσημείωτη παρουσία.

Στην Ελλάδα ακόμα ιδρύονται Κομμουνιστικά κόμματα (βλέπε Ανταρσία) και κυβερνά μια κομμουνιστογενής αριστερά. Είμαστε πιο μπροστά από όλους ή πιο πίσω; Πάντως την κατάρρευση των κομμουνιστικών καθεστώτων το 1989 ελάχιστα την αντιληφθήκαμε. Είχαμε τα δικά μας, («το βρώμικο '89»), όπως και τον «Μάη του 1968», είχαμε την χούντα. Είμαστε γενικά μια κοινωνία με μεγάλη εσωστρέφεια και λόγω αυτού του υποκειμενισμού μας έχουμε χάσει πολλά σοβαρά επεισόδια από την πρόσφατη ιστορία της Ευρώπης γεγονός που αποτυπώνεται και στα πολιτικά μας πράγματα.

Η αριστερά λοιπόν στην Ελλάδα, μην έχουμε αυταπάτες, θα ξεπερασθεί μόνο εμπειρικά από την ίδια την Ελληνική κοινωνία. Οι λαοί διδάσκονται (όσο διδάσκονται) μέσα από τις συλλογικές τους εμπειρίες και από τις εμπειρίες των άλλων λαών. Αλλά

εφόσον τις εμπειρία των άλλων δεν τις έχουμε αξιοποιήσει το μόνο που μένει είναι να διδαχθούμε από τα δικά μας πάθη και λάθη.

Τι σύγχυση κι αυτή

(ανάμεσα στην έννοια της δημοκρατίας και της δικτατορίας).

Έχει παραγίνει το πράγμα με την Ελληνική Αριστερά.

Το ιδεολογικό της πουλόβερ έχει ξεχειλώσει εντελώς.

Μας γυρίζει πολύ πίσω. Ακόμα κι από καταστάσεις που έλεγε ότι η ίδια τις είχε ξεπεράσει.

Που πήγαν οι Ευρωκομμουνιστικές της ευαισθησίες για την δημοκρατία (ο σοσιαλισμός ή θα είναι δημοκρατικός ή δεν θα υπάρχει).

Που πήγε ο παλιός της αντισταλισμός, η κριτική στον ολοκληρωτισμό και την προσωπολατρεία;

Αδυνατεί πλέον να ξεχωρίσει ένα δημοκρατικό καθεστώς από ένα ολοκληρωτικό.

Μια πολιτική κοινωνία από ένα προσωποπαγές καθεστώς

Δεν έχει σημασία αν σε μία χώρα υπάρχουν πολιτικές διώξεις και πολιτικοί εξόριστοι. Μπορεί νάναι δημοκρατική.

Δεν έχει σημασία αν σε μία χώρα δεν υπάρχουν στοιχειώδεις πολιτικές και ατομικές ελευθερίες. Μπορεί να είναι δημοκρατική.

Δεν έχει σημασία αν σε μία χώρα έχουν να γίνουν εκλογές 60 χρόνια, αν η εξουσία μεταβιβάσθηκε στον αδερφό εν μία νυκτί. Μπορεί να υπάρχει δημοκρατία (και στην Ελλάδα να μιλάμε για οικογενειοκρατία).

Δεν έχει σημασία αν μια χώρα έχει ένα κόμμα, μία εφημερίδα, ένα ραδιόφωνο, μία τηλεόραση τον 21ο αιώνα. Μπορεί να είναι δημοκρατική.

Ας αποτίσουμε λοιπόν τιμή στον επαναστάτη που κατόρθωσε να οργανώσει μια τόσο ολοκληρωτική κοινωνία και βρίσκει ακόμα θαυμαστές και μιμητές. Ο Κάστρο μπορεί να πέθανε η Καστρική όμως αριστερά ζει στην Λατινική Αμερική στην Β. Κορέα και στην Ελλάδα.

M.X.